

Основними і страхами, і фобіями в інтернет-споживачів є: нозофобія (боязнь залишитись без інтернету); інтернет-хронофобія (страх бездарно і даремно проводити час в мережі); страх плагіату (хтось може вкрати ваш твір (наукову роботу, вірш, пісню тощо); зломобоязнь (пароль став не дійсним, втрата пароля тощо); страх витоку інформації; боязнь інтернет-вірусів; ретерофобія (страх зробити помилку в словах чи не побачити «автозаміну»); стенофобія (боязнь реєстрації в соціальних мережах рідних і близьких людей); уейбекофобія (страх в мережі свого минулого); боязнь авторизації на чужих комп'ютерах і телефонах; агліфобія (страх бути згаданим чи відміченим на різних фотографіях чи постах); боязнь опублікувати інформацію з ненадійних джерел та ін.

Сучасна людина все більш занурюється в віртуальний світ, не завжди даючи собі звіт про наслідки цього. Ми занурюємося в простір світової інфосфери, котрий, на думку Д. Рашкоффа, виявився живим і все більш втягує нас в себе, замінюючи всі різновиди спілкування [3, с. 126]. Зі скороченням міжособистісних контактів face-to-face втрачається найважливіший компонент взаєморозуміння – невербальний аспект комунікації, що складає близько 70 % комунікації між людьми і вони опиняються в ізоляції.

Список використаних джерел

1. Луман Н. Невероятные коммуникации. Проблемы теоретической социологии / Н. Луман. – С.Пб., 2000. – 443 с.
2. Turkle Sh. Constructions and Reconstructions of the Self in Virtual Reality [Text] / Turkle Sh. // Culture of the Internet. – 1997. – P. 143 – 155.
3. Рашкофф Д. Медиа вирус. Как поп-культура тайно воздействует на Ваше сознание [Текст] / Рашкофф Д. – М., 2003. – 368 с.

МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ ВІДКРИТОСТІ ТА ПІДЗВІТНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ НА ОСНОВІ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОКОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА МЕРЕЖ

А. В. Кожина, к. н. держ. упр., доцент,
Голова Інституту громадських стратегій
Академія муніципального управління, м. Київ, Україна

Розвиток сучасного відкритого демократичного суспільства ґрунтується на можливостях інформаційно-телекомунікаційних

технологій, які глибоко проникають в усі сфери життєдіяльності людини, в економічне і політичне життя та систему публічного управління держави.

Серед цінностей демократичного управління основними є наступні принципи: народовладдя, виборність і змінюваність вищих посадових осіб, підзвітність інститутів виконавчої влади, інклюзивність (участь), відкритість, транспарентність (прозорість), партисипативність (залучення громадськості до процесів планування та прийняття рішень органами публічної влади і управління), підзвітність та відповідальність.

Головна мета системи інформаційного забезпечення публічного управління полягає в тому, щоб на базі зібраних вихідних даних одержати вторинну, оброблену інформацію, що є основою для прийняття управлінських рішень. Досягнення цієї мети передбачає вирішення низки часткових завдань, таких, як збір первинної інформації, її класифікацію і збереження, розподіл між структурними підрозділами органу управління і його працівниками, підготовку доопрацювання, власне опрацювання (перетворення), подання органу управління в опрацьованому вигляді, забезпечення прямих і зворотних зв'язків у її циркуляції тощо. Головною умовою побудови ефективної системи публічного управління, заснованого на розмаїтості форм власності, принципах громадянського суспільства, широкому розвитку механізмів самоуправління, повноті прав і свобод особи, головування закону й інших демократичних принципів і цінностей, повинно бути створення інтегрованої інформаційної системи публічного управління. Інформаційно-технологічні нововведення в публічному управлінні повинні мати комплексний характер, бути пов'язані з одночасним і погодженим використанням інформаційних, організаційних, правових, соціально-психологічних, кадрових, технічних, логікосемантичних і багатьох інших факторів [1; 2, с. 14].

Протягом останніх років в Україні прийнято низку законодавчих документів з питань створення сприятливого середовища для розвитку електронного врядування та електронної демократії, створено певну інфраструктуру для цифрової взаємодії в межах публічного урядування. Важливі перспективні завдання для підвищення ефективності використання інформаційно-комунікаційних технологій з метою підвищення якості життя громадян, забезпечення конкурентоспроможності України, розвитку економічної, соціально-політичної, культурної та духовної сфери

суспільства, вдосконалення системи прийняття державних управлінських рішень, на період до 2020 року окреслено в Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні [3].

Важливою ініціативою стало також впровадження у 2011 році багатосторонньої міжнародної ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд», спрямованої на підвищення рівня відкритості та прозорості діяльності органів публічної влади, впровадження високих стандартів професійної чесності в публічному управлінні, чуткої реакції на потреби громадян. У 2016 році за участі громадськості проводяться консультації та обговорення нового Плану дій щодо подальшої реалізації цієї Ініціативи.

Використання інфокомунікативних технологій, ресурсів та сервісів, електронне урядування та електронна демократія забезпечують формування демократичної взаємодії влади і громадян, підтримують перетворення державних органів і органів місцевого самоврядування в більш відкриті, прозорі структури, котрі можуть сприяти громадянам і місцевим громадам реалізувати свої права і обов'язки, а також вносити свій внесок в модернізацію країни.

Сучасні інфокомунікаційні технології і мережі дозволяють представникам влади стати ближче до людей, дистанційно спілкуватися з ними та надавати різноманітні послуги і сервіси, економити ресурси та час на виконання важливих завдань. Разом з тим, країни, що вже мають багаторічний досвід цифрової взаємодії влади з громадянами, відмічають небезпеку ізольованості останніх від активної безпосередньої участі в питаннях місцевого значення та зазначають, що розвиток інфокомунікативних сервісів не повинен повністю замінити собою традиційні форми комунікації.

Таким чином, використання інфокомунікаційних технологій та впровадження принципів електронного урядування і електронної демократії, дозволяють істотно розширити канали взаємодії держави з громадянами, підвищити якість цієї взаємодії, підвищити рівень відкритості, прозорості, підзвітності та протидії корупції.

Список використаних джерел

1. Про Концепцію національної програми інформатизації: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/75/98-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрана.

2. Ларіна Н. Б. Інформаційно-комунікаційне забезпечення ефективної діяльності влади : навч.-метод. матеріали / Н. Б. Ларіна, О. М. Руденко. – К. : НАДУ, 2013. – 52 с.
3. Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні: Розпорядження КМУ від 15.05.2013 № 386-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/386-2013-%D1%80>. – Назва з екрана.

ЕЛЕКТРОННІ ДЕРЖАВНІ ЗАКУПІВЛІ

Є. О. Романенко, д. н. держ. упр., доцент
Міжрегіональна академія управління персоналом

У сучасному понятті електронна комерція – це сфера економіки, яка включає в себе всі фінансові та торговельні транзакції, здійснювані за допомогою комп'ютерних мереж, та бізнес-процеси, пов'язані з проведенням таких транзакцій. До електронної комерції відносять електронний обмін інформацією, електронний рух капіталу, електронну торгівлю, електронні гроші, електронний маркетинг, електронний банкінг, електронні страхові послуги тощо.

Крім описаних вище найбільш поширених різновидів електронної комерції, існує і кілька інших. Йдеться про взаємодію підприємців з державними структурами – електронні державні закупівлі. Для багатьох країн світу – США, Канади, країни Західної Європи, Грузії та Росії застосування електронних державних закупівель уже давно впроваджено. Як свідчить світовий досвід, у застосуванні електронних торгів є багато позитивних моментів: завдяки публічності проведення торгів збільшується прозорість закупівель на всіх стадіях, підвищується конкуренція серед учасників, оперативність проведення процедур закупівлі, суттєва економія витрат бюджету на закупівлю товарів, робіт та послуг. Також значним досягненням проведення закупівель в електронній формі є зменшення впливу суб'єктивних факторів під час визначення переможця торгів та зменшення ризику змови між учасниками.

Для країн ЄС механізм здійснення державних закупівель у формі електронного аукціону регламентовано Директивами [1]. Зауважимо, що при здійсненні ЄС електронних закупівель відокремлюють декілька форм, які закріплено на законодавчому рівні ЄС або окремих країн-членів ЄС. При цьому є також певні